

[Victor Piirschel.]

indhentet af de Gerninger, han længe havde drevet, og det var en enestaaende Dristighed, at denne Mand efter Dommen stod frem og sagde: Jeg er uskyldig, jeg har intet gjort — og bebrejdede Samfundet, at han havde mistet Retten til at udøve den Gerning, i hvilken han havde forset sig saa groft. Vi er enige i at fordømme den forvirrede og forvirrende Agitation, der blev rejst — jeg formoder, af Justitsministerens Partifæller blandt andre saakaldte frisindede i Nørresundby —, og jeg er jo fyldt af Respekt for Ministeren, fordi han saa dristigt gaar imod sine Partifæller ogsaa ved denne Lejlighed.

Vi er fremdeles enige med Ministeren i, at forskellige Læger har vist en højst besynderlig Optræden ved denne Lejlighed. I første Række fortjener her Frk. Johanne Christiansen at nævnes, som for aabent Tæppe begærede at komme mindst 3 Maaneder — ja, ikke til Observation, men ligefrem til Straf, og dette kunde kun formodes at tilfredsstillende hende, fordi hun ikke paa Begæring kunde blive halshugget. Den samme lærde Dame talte om de ansete Læger, hvilket jo er en lidt ejendommelig Betegnelse at knytte til Folk som Leunbach og Gundtoft. Hun talte fremdeles om, at her havde en Mand faaet 15 Maaneders Fængsel for 2 Kys. Ja, jeg har hidtil næret den største Respekt for doctores medicinae, for deres høje videnskabelige Standard, men jeg kan ikke nægte, at naar man ser en saadan Sagsfremstilling, siger man til sig selv: Mon det skulde være svært at blive Dr. med., hvis dette er et tilstrækkeligt Grundlag? Man maa oprigtigt haabe, at der ved Universitetet anlægges et andet Synspunkt end det, de Herrer Doktorer her har ført frem for Offentligheden.

Dette gælder jo ogsaa den Vurdering, der er kommet frem fra forskellige Lægers Side, at efter denne Dom var det umuligt for Lægerne — det har en saa anset Mand som Professor Gammeltoft sagt — at hjælpe Kvinder, selv i de Tilfælde, hvor der forelaa medicinsk Indikation. Det er jo en Begrebsforvirring, som raaber langt op over Skyerne. Det forekommer mig at være paakrævet, at Lægerne indbyrdes gør op, for det kan vel ikke være Meningen, at Offentligheden skal have det Indtryk, at alle Læger, eller

et stort Flertal af dem, eller i hvert Fald en stor Del af dem, handler eller har handlet paa tilsvarende Maade som Gundtoft.

Med særlig Forbløffelse læste man den lærde Frk. Christiansens Udtalelse om, at Lægen var vel ogsaa et Mandfolk og var ikke forpligtet til at være Asket, og hun talte om Kvinder, der bød sig til. Jeg kan ikke se andet, end at der er et solidt Grundlag for et Injuriesøgmaal fra de paagældende Damers Side over for deres lærde Søster.

Men ogsaa her er vi enige med Ministeren: Der er faa Steder, hvor en Kvinde bør føle sig sikrere for Efterstræbelser end i en Læges Konsultationsværelse. Til Lægen bør hun kunne henvende sig med fuldeste Tillid, og det burde maaske overvejes, om man ikke skulde foretage en Tilføjelse til Straffeloven. Der er en Bestemmelse der om Straf for den, der misbruger en Kvinde tjenstlige eller økonomiske Afhængighed. Men her er der aabenbaret en Situation, som stiller Kvinden i en mindst lige saa bunden Stilling, som den har, der er tjenstlig eller økonomisk afhængig. Hun er i Virkeligheden efter det, hun har indlædt sig paa, næsten værgeløs over for en Læge, der vil udnytte Situationen. Nu skal man ikke lovgive paa Grundlag af et enkelt Tilfælde, men en tidligere Dommer har sagt mig, at det er forekommet før i Sager af denne Beskaffenhed, at lignende Situationer har foreligget. Ogsaa der har man kun taget dem som Baggrund for Sagen og ikke rejst Tiltale, en Ting, jeg i øvrigt finder er noget ejendommelig, og jeg beklager, at man ikke i denne Sag har rejst Tiltale imod Læge Gundtoft for dette Forhold, saa vidt Forholdene ikke var forældede, saa var det hele kommet til at ligge i et ganske andet Plan, end det nu er kommet til. I øvrigt er der Grund til at understrege, at de ivrige Forsvarere af Nævningeinstitutionen, de Folk, der altid har forsvaret Nævningefrikendelser paa Trods af gældende Lov og forsvaret dem med, at her talte Folkets Retsbevidsthed, de har slet ikke talt noget om Folkets Retsbevidsthed i denne Omgang, det har de været dødsstille med, man har tværtimod foranstaltet mægtige Protestmøder for at vise, at Folkets Retsbevidsthed her var en ganske anden end Nævningernes. Alle i denne Sal ved, at jeg aldrig har anerkendt Nævningernes Kendelser som Udtryk for